

tet disse Lovforslag temmelig grundig. Jeg tror, jeg tør sige, at Udbalgenes have ikke ligget paa den lade Side, og Grunden til, at der ikke er kommet noget frem, er ikke den, at man ikke har bestæftiget sig med Sagen, men ganske sikkert den, at man ikke har kunnet blive enig med sig selv om, hvad man egentlig vilde ansæ for ønskeligt. De Forslag, der oprindelig kom frem, gik jo meget vidt og hvilede paa en Synsmaade, der vistnok maa siges at være vidt forskellig fra den, som Nutidens Lovgivning i det hele hviler paa. Det Lovforslag, som oprindelig kom frem, og som i øvrigt ogsaa var det oprindelige i dette Tilfælde, men som er blevet stærkt ændret, gik jo ud paa ubetinget at straffe Utugt for Betaling, og ikke blot at straffe det ubetinget, men ogsaa at straffe ikke alene de Kvinder, der drive Utugt for Betaling, men ogsaa de Mænd, der drive Utugt med dem; særlige Straffe skulde der være for unge Personer af det ene eller det andet Køn, der hengav sig til Utugt. Ved Siden deraf skulde der være meget strænge Regler for paa nogen Maade at udleje Bolig til Kvinder, der drive dette Erhverv, og det ikke alene saaledes, at der skulde være Ansvar forbundet med at udleje Bolig til dem, naar man paa den Tid, da man udlejede Boligen, vidste, at de dreve saadant Erhverv, men ogsaa saaledes, at der skulde være Afgang for andre Beboere i et saadant Hus til, naar det blev klart, at den paa-gældende dreve saadant Erhverv, at forlange af Husets Ejer, at han skulde fjerne vedkommende. Om disse Bestemmelser maa man formodentlig have ment, at naar de kom i Gang, vilde vi helt og holdent slippe for dette Fænomen, Utugt for Betaling, saaledes at man kunde undvære de Kontrolforanstaltninger, som nu have sig i saa Henseende. Under Forhandlingernes Gang i det andet Ting viste det sig imidlertid, at der overfor denne Retning stod en anden, som vilde gaa i lige stik modsat Retning, som vilde helt og holdent gøre Forholdet frit, altsaa sætte Straffelovens § 180 ud og saaledes bringe tilveje i Landet en Tilstand, som svarede til den, som findes andre Steder f. Eks. i England, hvor Staten betragter dette, at drive Utugt for Betaling, som Erhverv, som noget, der er den uvedkommende, og hvorimod der ikke træffes nogen som helst Foranstaltning, hverken fra et hygieinist Synspunkt eller fra et almindeligt Ordensstandpunkt. Disse Anskuelse kæmpede med hverandre, men denne sidstnævnte Anskuelse viste sig dog kun at have et Mindretal af Tingets Medlemmer som Tilhængere. Den Strid, som saaledes var mellem Meningerne,

førte saaledes til, at man blev staaende ved et Lovforslag som det, der her ligger for. Jeg tror imidlertid ikke at tage fejl, naar jeg siger, at dette Lovforslag egentlig ikke tilfredsstillede ret mange, eller at det i alle Tilfælde ingenlunde tilfredsstillede alle dem, som stemte for det. Det er jo meget vanskeligt at sige, hvad der saaledes kan have været de forskellige Stemningsmotiver, men jeg tror dog at kunne sige, at mange af dem ræsonnerede saa som saa, at Lovforslaget, som det nu ligger, ganske vist ikke egner sig til at blive til Lov, men at man dog ikke vilde forkafe det, fordi man ikke vilde slaa Sagen ihjel, men derimod ønskede at holde den i Live og blandt andet ogsaa ønskede at holde den i Live paa den Maade, at man vilde lade den gaa over til dette Ting og se, hvad dette Ting vilde gøre ved den.

Jeg kan i det hele taget sige, at jeg nærer ingen Tvivl om, at et Lovforslag som det foreliggende ikke bør blive til Lov. Det ligger baade i reel og formel Henseende efter min Mening af saa mange Mangler, at der ikke vil kunne være Tale derom. Som det vil ses, gaar det ud paa først og fremmest at ophæve det, som man kalder „den Lovhjemlede Prostitution“. Jeg vil nu først bemærke, at dette Udtryk „den Lovhjemlede Prostitution“, er et i og for sig be-lynderligt og uforkert Udtryk, som jeg antager nærmest er opfundet til Agitationsbrug, for at faa et Skikord, som kan benyttes i Agitationens Tjeneste. Det, som er Lovhjemlet, er ikke Prostitutionen, men en Kontrol med Prostitutionen. Jeg vil erkende, at Straffelovens § 180, saaledes som den nu ligger, maasse er mindre heldigt affattet, fordi den kan forlede til et Jurigtigt Syn paa Sagen, nemlig det, at Lovgivningen gaar ud fra, at det at drive Utugt som Erhverv i og for sig er strafbart, at det konstituerer en lignende retsstridig Handling som Forbrydelser i Almindelighed, og naar man nu gaar ud fra den Opfattelse, ligger det nær, eller i ethvert Tilfælde ikke fjern, at sige: Ja, naar det er Statens Mening, er det utilbørligt, at Staten giver Autorisation til at give sig af dermed. Men Straffelovens § 180 er jo ikke at opfatte saaledes. Den Gang man gav den, da var det, som man kan se af Motiverne til Straffeloven, heller ikke Meningen at erkende, at Staten burde udstrække sin straffende Myndighed til Utugt som Erhverv, paa Grund af dettes Strafbarhed i og for sig, men Meningen var jo egentlig kun den, at man gennem en Lovbestemmelse vilde tilvejebringe et Grundlag for en Kontrol ved den Utugt, som drives